

Скромнен спомен

Тази сутрин всички дойдохме на училище радостни и доволни, защото ще ни правят снимка на класа, а учителката каза, че тази снимка ще ни остане скромен, но скъп спомен за цял живот. Каза ни също да бъдем чисти и добре сресани.

Имах сума ти брилянтин по главата, когато пристъпих в двора, където си играем през междучасията. Всички приятелчета вече се бяха събрали, а учителката тъкмо се караше на Жофроа, задето е дошъл облечен като марсианец. Таткото на Жофроа е много богат и стане ли дума за някоя играчка, купува му я. Жофроа обясняваше на учителката, че твърдо искал да се снима в марсианско облекло, иначе щял да си отиде.

Фотографът също беше тук с апарата си и учителката му каза да побърза, понеже иначе ще си загубим часа по аритметика. Анян, който е първенец на класа и любимец на учителката, заяви, че

ще бъде жалко да пропуснем аритметиката, много я обичал и си бил решил всички задачи. Йод, едно много яко приятелче, искаше да перне Анян по носа, обаче Анян е с очила и не можем да го бием толкова често, колкото ни се иска. Учителката се развика, че сме непоносими и ако продължаваме така, няма да има снимка и влизаме в час. Тогава фотографът каза:

– Хайде, хайде, спокойно, спокойно. Аз умея да разговарям с деца, ей сегичка ще се оправим.

Фотографът реши да застанем в три редици: първата редица да седи на земята, втората да стои от двете страни на учителката, която ще седи на стол, а третата да се покатери върху сандъци. Страхотни ги измисля тоя фотограф.

Отидохме за сандъци в училищното мазе. Беше много весело, защото вътре е доста тъмно, Рюфюс си сложи на главата една стара торба и викаше: „Ухуу! Аз съм призрак“. После пристигна учителката. Явно беше малко ядосана, така че бързо се

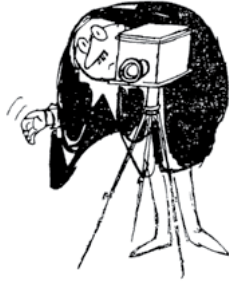
измъкнахме със сандъците. Само Рюфюс остана. Нали имаше торба на главата, не виждаше какво става и продължи да си вика: „Ухуу! Аз съм призрак“. И когато учителката му смъкна торбата, Рюфюс здравата се учуди.

Щом излезе отново на двора, учителката пусна ухото на Рюфюс и се плесна по челото.

– Ама вие сте целите черни – рече тя.

Вярно, докато щуреехме из мазето, се бяхме поизцапали. Учителката хич не беше доволна, но фотографът я увери, че няма страшно, имаме време да се измием, а пък той ще подреди сандъците и стола за снимката. С изключение на Анян, само Жофроа не си беше омърлял лицето, понеже на главата му бе марсианският шлем, а той прилича на буркан.

– Видяхте ли – каза Жофроа на учителката, – ако и другите бяха дошли облечени като мен, всичко щеше да е наред.

Забелязах, че учителката има голямо желание да издърпа ушите на Жофроа, обаче бурканът ѝ пречеше. Този марсиански костюм е голяма работа!

Върнахме се измити и сресани. Бяхме малко мокри, но според фотографа това било без значение, нямало да си личи на снимката.

– Тъй – рече ни фотографът, – сега искате ли да зарадвате вашата учителка?

Казахме, че искаме – ние си обичаме учителката, адски добричка е, когато не я ядосваме.

– Тогава – продължи фотографът – застанете мирно и тихо по местата си за снимката. Високите върху сандъците, средните на ръст – прави, по-дребничките – седнали.

Започнахме да се подреждаме, а фотографът се зае да обяснява на учителката, че успешната работа с деца просто изисква търпение, обаче тя не можа да го доизслуша. Наложихме да дойде да ни

разтървава, понеже всички искахме да бъдем върху сандъците.

– Само аз съм висок тук! – викаше Йод и избутихте всички, които искаха да се покатерят върху сандъците.

Жофроа обаче упорстваше, Йод го перна по буркана и ръката ужасно го заболя. Наложихме се няколко от нас да свалят буркана от главата на Жофроа – беше се заклешил.

Учителката каза, че ни предупреждава за последен път, после влизаме в час по аритметика. Тогава решихме да се умирим и почнахме да си заставаме по местата. Жофроа отиде при фотографа и попита:

– Какъв е тоя апарат?

Фотографът се засмя и отвърна:

– Това е една особена кутия, моето момче, сега от нея ще изскочи едно птиче.

– Старичка ви е машинката – рече Жофроа, – на мен татко ми купи апарат със сенник, с късо-

Горе от ляво на дясно:

*Мартен (мръднал е), Толо, Дюбеда, Кусиньон, Рюфюс,
Албер, Йод, Шампиняк, Льофевр, Тусен, Шарлие, Сарико.*

По средата:

*Тол Божожоф, Жак Божожоф, Марку, Лафонтан,
Льобрен, Дюбо, Делмон, Дьо Фонтанес, Мартино,
Жофроа, Менуле, Фало, Лафажон.*

Седнали:

*Риньон, Гийо, Анибал, Крутсеф, Бержес, учителката,
Анян, Николà, Дарибол, Гросини, Гонзалес, Тишине,
Алсест и Мушвен (тъкмо е изключен).*

фокусен обектив, телеобектив и с филтри, разбира се...

Фотографът май се поизненада, спря да се усмихва и каза на Жофроа да си върви на мястото.

– Поне фотоклетка имате ли? – попита Жофроа.

– За последен път ти казвам, върви си на мястото! – извика фотографът, който изведнъж нещо се бе изнервил.

Настанихме се. Аз седях на земята до Алсест. Алсест ми е приятел, много е дебел и все яде. Тъкмо беше загризал една филия с конфитюр и фотографът му каза да спре да яде, а Алсест отговори, че все пак трябвало да се храни.

– Махни тази филия! – викна учителката, която седеше точно зад Алсест.

Алсест така се стресна, че изтърва филията върху ризата си.

– Ха така – рече Алсест и се зае да обира конфитюра с хляба.

Учителката каза, че оставало само едно – да сложат Алсест на последния ред, за да не се вижда петното върху ризата му.

– Йод – нареди учителката, – отстъпете мястото си на вашия другар.

– Той не ми е никакъв другар – отговори Йод, – няма да му отстъпя мястото си и нека да застане с

гръб за снимката, така няма да се вижда нито петното, нито тлъстото му лице.

Учителката се ядоса и наказва Йод да спрегне глагола: „Не бива да отказвам да отстъпя мястото си на другарче, което е изцапало ризата си с филия с конфитюр“. Йод не каза нищо, слезе от сандъка и тръгна към предната редица, а Алсест се запъти към последната. Получи се известна бъркотия, особено когато Йод на минаване покрай Алсест го перна по носа. Алсест се опита да ритне Йод, обаче Йод се дръпна – много е пъргав – и Анян отнесе ритника, за щастие там, където не носи очила. Въпреки това Анян започна да плаче и да крещи, че не виждал нищо, че никой не го обичал и искал да умре. Учителката го успокои, избърса му носа, среса го отново и наказва Алсест, който ще трябва да напише сто пъти: „Не бива да удрям другарче, което не ми е сторило нищо и носи очила“.

– Пада му се – рече Анян.

Тогава учителката наказва и него да пише нещо. Анян толкова се смая, че дори не заплака. Учителката съвсем се развихри с наказанията, всичко живо вече имаше да пише по нещо сума ти пъти, обаче накрая тя ни заяви:

– Сега вече на всяка цена ще стоите мирни. Ако сте послушни, ще отменя всички наказания. Хайде, заемете хубава поза, хубаво се усмихнете и чичкото ще ни направи една хубава снимка!

Не искахме да огорчаваме нашата учителка и се подчинихме. Всички се усмигнахме и заехме хубави пози.

Обаче нищо не излезе от скромния и скъп спомен за цял живот – фотографа вече го нямаше. Беше си тръгнал, без да се обади.